

Arrest

nr. 133 030 van 12 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zimbabwaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juni 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAELENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 28 december 2010 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 27 december 2010 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 8 april 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij aangetekend schrijven van 11 mei 2011 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 8 juni 2011 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk wordt verklaard.

1.5. Bij arrest nr. 66 140 van 2 september 2011 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 21 april 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.7. Verzoeker diende op 30 april 2014 een tweede asielaanvraag in.

1.8. Bij aangetekend schrijven van 15 mei 2014 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.9. Op 20 mei 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 24 juni 2014 de beslissing waarbij verzoekers tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.11. Op 2 juni 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 24 juni 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 1 juli 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: [S.M.B.]

[...]

nationaliteit: Zimbabwe

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 24.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het

bevel om het grondgebied te verlaten dd. 02.03.2014, ter kennis gegeven op 05.06.2014. Betrokkene vertoont niet de minste intentie om het grondgebied te verlaten en toont ook niet aan dat hij stappen onderneemt om zijn vertrek voor te bereiden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij stelt het volgende in zijn synthesesamenvatting:

“[...] Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Vooreerst stelt artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dus dat telkens rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In casu kan verzoekende partij uit de motivering van de beslissing geenszins afleiden dat er met haar persoonlijke situatie rekening gehouden. Het betreft in hoofdzaak immers een standaard-motivering, waarbij enkel gespecificeerd werd op welke datum reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt en het feit dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van twee aanvragen ex. art. 9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is. Zelfs al meende verwerende partij al dan niet terecht (Uw Raad moet zich over de beslissing ex. art. 9ter Vreemdelingenwet nog buigen) dat deze elementen niet kunnen weerhouden worden in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging, dan nog wil dit niet zeggen dat zij niet kunnen gelden als eventueel een specifieke omstandigheid waarmee rekening kan gehouden worden bij de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod.

De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing (om een inreisverbod van drie jaar op te leggen) schragen.

Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen dat er expliciet werd gemotiveerd om welke reden een termijn van drie jaar wordt opgelegd en dat in casu artikel 74/11, tweede lid Vreemdelingenwet als rechtsgrond wordt aangeduid met als determinerend motief dat er niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, met name:

“In uitvoering van artikel 74/11, § 1, twee[d]e lid, van de wet van 15 december van 1980, is de termijn van het inreisverbod van drie jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 02.03.2014, ter kennis gegeven op 05.06.2014. Betrokkene vertoont niet de minste intentie om het grondgebied te verlaten en toont ook niet aan dat hij stappen onderneemt om zijn vertrek voor te bereiden.”

Verzoekende partij is en blijft van mening dat het determinerend motief van de beslissing, namelijk dat zij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting, de duur van het inreisverbod niet kan schragen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

Verwerende partij draait echter de rollen om en argumenteert in haar nota dat een inreisverbod van 3 jaar kan worden opgelegd indien geen concrete elementen aanwezig zijn die kennelijk onverenigbaar zijn met dergelijke duur.

Zij stelt dus vooreerst dat er enkel moet gemotiveerd worden indien er afgeweken wordt van de termijn van 3 jaar en bovendien is zij van mening dat zij zelfs niet kan motiveren in het geval van verzoekende partij ...

Volgens haar moet er rekening gehouden worden met alle concrete elementen van het dossier maar moet dit niet gemotiveerd worden in de beslissing.

Hoe kan verzoekende partij dan weten of er effectief rekening werd gehouden met haar situatie als er niets gemotiveerd wordt? In de bestreden beslissing werd namelijk op geen enkele manier [...] verwezen naar haar medische situatie noch naar alle omstandigheden die er zouden kunnen toe geleid hebben om haar een inreisverbod op te leggen met een maximum termijn van drie jaar. In de bestreden beslissing werd enkel verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten waaraan zij geen gevolg heeft gegeven.

Verwerende partij stelt dus ten onrechte dat zij rekening hield met de persoonlijke situatie van verzoekende partij vooraleer een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Verzoekende partij is van mening dat net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, de verwerende partij dient te motiveren waarom zij quasi automatisch voor maximumtermijn van drie jaar kiest en niet voor een mindere termijn van twee of één jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken – zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft – maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van drie jaar (omdat er geen gevolg werd gegeven aan eerdere bevelen), dan zou zich ter zake geen enkel motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren. Wat in casu niet het geval is.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een maximumtermijn van drie jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Zij heeft dit in casu echter niet gedaan.

Verwerende partij is van mening dat verzoekende partij niet aantoont met welke specifieke omstandigheden er geen rekening zou zijn gehouden. Dit is manifest onjuist. Verwerende partij verwijst in haar verzoekschrift naar haar medische toestand waarover in de bestreden beslissing nergens gewag wordt gemaakt ...

Verzoekende partij blijft bij haar standpunt dat verwerende partij in casu art. 74/11 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft door geen rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoekende partij in het kader van de bepaling van de duur van het inreisverbod.

[...] Verzoekende partij stelt zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de formele motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een maximaal inreisverbod

oplegt. De enige reden die verwerende partij aanhaalt is dat in het verleden niet voldaan werd aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 02.03.2014. Verzoeker ontkent dit niet, doch is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zonder meer een maximaal inreisverbod wordt opgelegd.

Verzoekende partij blijft tevens bij haar standpunt dat art. 2 en 3 van de formele motiveringsplicht wel worden geschonden aangezien verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod niet formeel heeft gemotiveerd waarom er beslist werd tot een duur van drie jaar.

De verzoekende partij blijft ook van mening dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

In die zin wenst de verzoekende partij ook te wijzen op het recente arrest nr.113.396 dd. 6 november 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 131.489 / II), zij – op grond van dezelfde overwegingen als in voormeld arrest nr. 92.111 dd. 27 november 2012 – terecht stelt:

“De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissingen wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Zoals verzoekers terecht aanvoeren, vindt de Raad in de vierde en vijfde bestreden beslissing, noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekers. De Raad dient vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld heeft.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangenomen wat de beslissingen houdende een inreisverbod betreft, daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.”[...]

In casu werd een schending van de formele motiveringsverplichting door Uw Raad aangenomen.

Volgens verwerende partij zijn deze verwijzingen niet dienstig. Verzoekende partij is echter van mening dat deze verwijzing wel dienstig is en gelijklopend is met haar eigen situatie.

Bovendien wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een zeer recent arrest nr. 225 871 van de Raad van State dd. 18 december 2013. In dit arrest verwierp de Raad van State een middel van verwerende partij tegen het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012, waarbij verwerende partij van oordeel was dat zij niet nader moest motiveren waarom zij voor de maximumtermijn koos. De beoordeling van dit middel door de Raad van State is uiterst verhelderend:

“Anders dan de verzoekende partij in hoofdorde lijkt voor te houden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole kwam het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter toe te onderzoeken of de verzoekende partij te dezen bij het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In het licht

van het voorgaande vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook zonder schending van de thans in het middel aangehaalde bepalingen te oordelen dat noch in de aanvankelijk bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek is terug te vinden betreffende de specifieke omstandigheden van verweerder en dat het opleggen van een inreisverbod voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verweerder en de duur van het inreisverbod kennelijk onredelijk is, gezien de verstreckende gevolgen van het inreisverbod. Op zijn beurt komt het de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe zelf die marginale toetsing in de plaats van de annulatierechter over te doen. Het tweede middel is ongegrond.”

De verwerende partij haalt in haar nota ook dit arrest aan en argumenteert dat de duur inderdaad afhankelijk is van de concrete omstandigheden van de zaak.

Maar in werkelijkheid heeft zij helemaal geen rekening gehouden met deze concrete omstandigheden!

Ook in twee recente arresten van Uw Raad wordt gesteld dat de bestreden beslissingen niet worden gemotiveerd inzake het inreisverbod en dat op quasi automatische wijze een inreisverbod wordt opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Dit handelen wordt telkens omschreven als kennelijk onredelijk en er wordt een schending van de materiële motiveringsplicht aangenomen. (arrest nr. 118 080 van 30 januari 2014 en arrest nr. 118 079 van 30 januari 2014)

Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (lees: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.”

3.2.1. De Raad merkt op dat uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Hierbij moet worden benadrukt dat verzoekers bewering dat verweerder niet motiveerde waarom hij opteerde voor een inreisverbod met een termijn van drie jaar feitelijke grondslag mist. Verweerder heeft immers duidelijk aangegeven dat hij opteert voor deze termijn omdat verzoeker niet de minste intentie vertoont om het grondgebied te verlaten en er geen bewijzen voorliggen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij stappen onderneemt om zijn vertrek voor te bereiden. Verzoeker kan derhalve niet dienstig verwijzen naar arresten van de Raad of van de Raad van State die werden gewezen in zaken waarbij verweerder totaal geen motivering inzake de geldigheidsduur van een inreisverbod had voorzien. Hij kan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat slechts een standaardmotivering is voorzien die beperkt is tot de vermelding dat hem op een bepaalde datum een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Verweerder heeft namelijk ook gemotiveerd te hebben vastgesteld dat verzoeker niet alleen geen gevolg gaf aan een verwijderingsbeslissing, doch dat tevens niet blijkt dat hij enig initiatief nam om uitvoering te geven aan een conform de Vreemdelingenwet genomen beslissing. Bovendien moet worden gesteld dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171). Daarnaast moet worden geduïd dat de formele motiveringplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verweerder in beginsel niet noopt tot het toelichten van de verschillende belangen die hij tegen elkaar heeft afgewogen, doch slechts tot het duiden van de reden(en) waarom hij ervoor opteerde een bepaalde beslissing – in casu een inreisverbod met een bepaalde geldigheidsduur – te nemen. Verzoeker kan ook niet voorhouden dat verweerder de formele motiveringsplicht miskende door in de bestreden beslissing niet te verwijzen naar zijn medische situatie. Verweerder heeft immers, alvorens de in casu bestreden beslissing te nemen, verzoeker meegedeeld dat zijn medische situatie werd onderzocht door een controlearts en dat deze vaststelde dat verzoeker kan reizen en dat de medische zorgen die hij nodig heeft in zijn land van herkomst beschikbaar en voor hem toegankelijk zijn. De Raad kan dan ook niet inzien waarom verweerder de medische situatie nog zou dienen te betrekken bij het opleggen van een inreisverbod of bij de bepaling van de duur van het inreisverbod en hieromtrent nog een bijkomende toelichting zou moeten voorzien. De beschouwingen van verzoeker laten de Raad ook niet toe vast te stellen dat verweerder enig nuttig “concreet element” buiten

beschouwing heeft gelaten of heeft vergeten te vermelden. Aangezien verweerder over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod kan hij, indien hij van oordeel is dat er geen redenen bestaan om een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur te voorzien, ervoor kiezen om de maximale door de wetgever bepaalde termijn op te leggen.

De in casu bestreden beslissing laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede van de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar te kennen. Er is derhalve voldaan aan het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker dat deze wetsbepaling niet voorziet in een verplichting voor verweerder om een inreisverbod op te leggen. De Raad dient evenwel te duiden dat artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en het in casu niet ter discussie staat dat verzoeker geen uitvoering gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem bij aangetekend schrijven van 3 juni 2014 ter kennis werd gebracht. Verweerder kon bijgevolge – ongeacht of hij hiertoe verplicht was – aan verzoeker een inreisverbod opleggen.

Voorts moet worden opgemerkt dat verweerder, krachtens artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod van maximaal drie jaar kan opleggen en dat hij deze maximumgrens niet heeft overschreden.

Verzoeker zet uiteen dat verweerder over een discretionaire bevoegdheid beschikt wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod en dat hij, conform artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet met de specifieke omstandigheden van elk geval rekening moet houden bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod. Hij maakt evenwel niet aannemelijk dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met deze bepaling door te stellen dat verweerder zijn “*situatie*” niet nader heeft uiteengezet in de bestreden beslissing. Verzoeker licht weliswaar toe dat verweerder kennis had van het feit dat hij gezondheidsproblemen heeft, maar, zoals reeds gesteld bij de bespreking van het eerste onderdeel van het middel, blijkt niet dat deze gezondheidsproblemen enig belang hebben bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod. Verweerder had vooraleer over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod immers al vastgesteld dat verzoekers medische problematiek ook in Zimbabwe kon worden behandeld en dat de vereiste behandeling voor verzoeker in dat land voldoende toegankelijk is.

De Raad merkt daarnaast op dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, vermog rekening te houden met het feit dat de niet uitvoering van een eerder betekende verwijderingsmaatregel niet het gevolg is van een laattijdig handelen, maar voortvloeit uit de manifeste onwil van een vreemdeling om een overeenkomstig de wet genomen verwijderingsmaatregel te respecteren. Het maken van een onderscheid tussen deze twee situaties is niet onlogisch of onredelijk, dit te meer omdat artikel 74/11, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het inreisverbod in werking treedt de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Verweerder kan in aanmerking nemen dat een vreemdeling die geen enkele bereidheid toont om gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel manu militari uit het Rijk zal dienen te worden verwijderd wat enige tijd in beslag kan nemen, zodat het inreisverbod pas later zijn volle uitwerking zal kennen dan in het geval waarbij een vreemdeling weliswaar de hem toegekende termijn om het land te verlaten niet respecteerde, doch wel aantoonde dat hij reeds bezig was om een vertrek op korte termijn te verwezenlijken. Verzoeker stelt ten onrechte dat in casu geen rekening werd gehouden met “*de relevante omstandigheden van het geval.*”

Er moet ook worden benadrukt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet verweerder op zich geen formele motiveringsplicht oplegt en strikt genomen evenmin bepaalt dat verweerder een “*evenredigheidstoets*” dient door te voeren. Voormeld artikel stelt enkel dat verweerder rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, wat impliceert dat verweerder in aanmerking moet nemen dat in bepaalde situaties – zoals in het geval de betrokken vreemdeling zijn gezinsleden in het Rijk verblijven en hij dus van hen wordt gescheiden – een inreisverbod verstreckende gevolgen kan hebben. Verzoeker toont echter niet aan dat verweerder gegevens buiten beschouwing heeft gelaten die hem er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldigheidsduur.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK